

σις γυναικῶν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Λονδίῳ εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ τις ἐμπορικὸν κατὰστημα ἔχον ἄρρενας ὑπαλλήλους· ὅχι μόνον τὰ πρὸς τὸν γυναικεῖον καλλωπισμὸν σχέσιν ἔχοντα πρατήρια ὑπηρετοῦνται ὑπὸ γυναικῶν ἀλλὰ καὶ καφενεῖα καὶ κουρεῖα ἔχουσι θήλεις ὑπαλλήλους, γυναικεῖοι δὲ δάκτυλοι ξυρρίζουσι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνδρός, τὸ γένειον.

Σπουδαιότατον σημεῖον τῆς τάσεως τῶν γυναικῶν πρὸς κατὰκτησιν τοῦ σύμπαντος εἶνε ὅτι ἔγιναν καὶ ταξιδεύοντες ἀντιπρόσωποι βιομηχανικῶν καταστημάτων. Σπουδαῖον ἐργοστάσιον τῆς Φραγκοῦρτης ἐπεμψε κυρίαν τινὰ ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς Βερολίνον· ἂν καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐνεργείας θὰ εὐδοκιμήσῃ τὸ ὥραϊον φύλον, θὰ δείξῃ μόνον τὸ μέλλον. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ἐν Βεῖμαρῃ συνελθὼν συνέδριον τῶν γυναικῶν διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἔπεισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐπαρχιακῆς βουλῆς τῆς Βαδης ν' ἀνοίξωσιν ἐν μέρει τοὺλάχιστον τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς εἰς τὸ θῆλυ φύλον, τοῦτο δ' εἶνε τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ ῥῆγμα κατὰ τοῦ τείχους ἐκείνου, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε ὑψοῦτο ὡς ἐμπόδιον πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῆς γυναικός. Ἦτος μάλιστα αἱ Γερμανίδες ὑπερφαλαγγίσωσι καὶ αὐτὰς τὰς ἀμερικανίδας ἀδελφάς των, αἵτινες ὡς τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι κατήντησαν ἀνυπόφοροι κατὰ τὴν ἐρευναν τῶν ἀποσκευῶν τῶν ταξιδιωτῶν.

Ὁ παρὼν αἰὼν δὲν θὰ ἐπικληθῇ μόνον αἰὼν σιδηροῦς, αἰὼν τῆς στρατιωτικῆς τυραννίας, τῆς συγκοινωνίας, τῶν ἐφευρέσεων, τῆς πάλης τῶν ἐθνικοτήτων, ἀλλὰ καὶ αἰὼν τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν καὶ τῶν γυναικείων κατακτήσεων.

Μέχρι τίνος σημείου θὰ ἐκταθῶσιν αὐταί, οὐδεὶς γνωρίζει· ἀλλ' οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ μὴ ἀνησυχῶσι τὸ παράπαν, καθόσον ἔχουσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των τὸ μέσον, ἂν μὴ ὀλοσχερῶς νὰ καταπαύσωσι τὸ ῥέυμα τῆς χειραφετήσεως, τοὺλάχιστον νὰ ἀντιτάξωσι κατ' αὐτοῦ ἰσχυρὸν πρόχωμα. Τοῦτο δὲ τὸ μέσον εἶνε ἡ ὑπἀνδρεία. Διότι ἂν αἱ τόσαι καὶ τόσαι χιλιάδες ἀνὺπανδροὶ μένουσαι γυναῖκες, εὕρισκον ἄλλους τόσους προθύμους πρὸς γάμον ἄνδρας, ἡ δραστηριότης τῶν γυναικῶν θὰ συνεκεντροῦτο τότε εἰς τὴν κατὰκτησιν τοῦ ἀνδρός, καὶ αἱ ἄλλαι κατακτήσεις θὰ ἔμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ἄκρην.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

K.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σαββατόβραδο. Εἰς ἓνα σαλονάκι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ἦσαν μαζεμένοι μερικοὶ φίλοι, κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ περνοῦσαν τὴν βραδυὰ συνομιλοῦντες καὶ γελῶντες.

Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὅλοι αἱ Ἀθηναὶ ὠμίλουν περὶ τοῦ θαύματος τῆς ὁδοῦ Σίνας, τοῦ ἀδικοῦ καὶ μυστηριώδους πετροβολισμοῦ μιᾶς οἰκίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, ἀπὸ μηνὸς τῶρα, ἦσαν ἀνάστατοι καὶ μετ' αὐτῶν οἱ γείτονες καὶ οἱ ἀστυνομικοί. Ἐννοεῖται

ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ θέμα καὶ τῆς ἰδικῆς των συνομιλίας ἀπόψε. Καθένας ἔλεγε τὴν γνώμην του, ἔφερε τὰς κρίσεις του, διηγεῖτο ἀνέκδοτα, ἔκρινε συγκρίσεις, ἐξῆγε συμπεράσματα. Ὁ κ. Ἀλφα ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ φαινόμενον ἦτο συνηθέστατον εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ ὅτι ἦτο μία τῶν φάσεων τῆς ἀθηναϊκῆς τρέλας ἡ διὰ λίθων ἐπιθέσεις κατὰ τῶν οἰκιῶν. Ὁ κ. Βῆτα ἀπήντησε τότε ὅτι πάντοτε τὸ συμπερὸν εἶνε εἰς τὸ μέσον καὶ ὑπενθύμιζεν ὅτι μίαν φορὰν, εἰς τὴν Πλάκκην, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ἴδιος ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ ἔρριπτε τὰς πέτρας διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ κακοπληρωταὶ ἐνοικιασταὶ του, τοὺς ὁποίους δὲν ἤμποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰποδιώξῃ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἀλλ' ἡ κυρία Βῆτα, γυνὴ παχέια μὲ μαῦρον μεταξωτὸν φόρεμα καὶ μὲ ἀδάμαντα χονδρὸν εἰς τὴν χεῖρα, δὲν τᾶκούει αὐτά. Αὐτὴ ἔχει ἓνα σωρὸ παραδείγματα,—καὶ τοῦτο λέγουσα, κατεβίβασε ὀλίγον τὸ φῶς ἐνὸς λαμπτήρος, τὸ ὅποιον εἶχε κάμει γλῶσσαν,—νὰ, σωρὸ παραδείγματα ὅτι εἰς ὅσα σπῖτια ἔπεσαν πέτρες ἐπῆλθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν τελεία καταστροφή καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ λιθοβολισμὸς ἦτο οἰωνὸς ἀνωτέρας φύσεως, ἢ ὥστε νὰ συλλάβῃ τὸν δράστην του ἡ Ἀστυνομία.

—Ὡστε λέτε ὅτι ὁ διάβολος ρίπτει τῆς πέτρες, κυρία Βῆτα; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἀλφα.

—Ξέρω κ' ἐγώ...

—Ἀρ' τόσους ποῦ ἔπιασαν λοιπόν;

—Ἦταν ἀθῶοι. Νὰ πέρσι ἀκόμη, κοντὰ στὸ σπῖτι μας, ἔπεφταν πάλι σ' ἑνα χαμόσπιτο πέτρες· ἔπιασαν ἓνα, τὸν ἐδάσανισαν στὴν Ἀστυνομίαν τὸν κακομοῖρη, καὶ ὅμως οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν.

—Τὰς ἔρριχνε ὕστερα ἓνας συγγενῆς του, ποῦ ἤθελε νὰ τον σώσῃ! ἐπεξηγήσεν ὁ κ. Βῆτα.

—Ναί, αὐτὰ εἶναι λόγια. Κανεῖς δὲν ἔρριχτε... οἱ πέτρες ἔπεφταν μονάχες τους!

Οὕτως ἐξεδηλώθη ἡ πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν τῆς κυρίας πίστις καὶ ἤρχισαν οἱ θετικοὶ νὰ τὴν πειράζουν καὶ νὰ γελοῦν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς Γάμα, μεσηλὲς μελαγχρινὸς μὲ μεγάλους ρεμβώδεις ὀφθαλμούς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε μένει σοδαρὸς καὶ σιωπηλὸς, ὥστε ἐμπνεόμενος ἢ ἀναπολῶν τι,—καὶ εἰς τὴν στάσιν ταύτην ἡγάπα νὰ θωπεύῃ μικρὸν χρυσὸν σταυρὸν, ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ἀλύσειος τοῦ ὠρολογίου του,—ἔλυσεν αἴφνης τὴν σιωπὴν διὰ τῆς ἀποτόμου ἀναφωνήσεως:

—Κολοκύθια! κολοκύθια!

Ἐστράφησαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγένετο σιγή.

—Ἔσεῖς οἱ φιλόσοφοι, ἂν εἴσθε καλοὶ, νὰ μου ἐξηγήσητε τοῦ δικοῦ μου, τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ τὸ περιστατικόν. Θὰ εἶνε τριάντα χρόνια τόρα. Ὅλοι σεῖς ἦσθε τότε παιδάκια καὶ δὲν θυμᾶσθε. Ἐκαθίσταστε στὸ Κολονάκι, σ' ἓνα σπῖτι παλῆρό· τόρα πεῖθ' δὲν ὑπάρχει· τῶκοψαν καὶ πέρασεν ἀπὸ κεῖ δρόμος. Καὶ ἀρχίζουν πεῖθ' ἡ πέτρες... Μὰ ξεύρετε τί κακόν;...

Καὶ θερμαινόμενος ὁλὸν ὁ ποιητὴς, διηγεῖται τὸ κακὸ τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα· πῶς γὰρ σφράντα μέρες ἔπεφταν πέτρες νύκτα καὶ ἡμέραν ἀδιακόπως· πῶς ἐν ᾧ εἶχαν κλειστὰ πόρτες καὶ παρὰθυρα, οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν, μέσα στὸ σπῖτι, μπροστὰ στὰ μάτια τους· κατὶ πέτρες θεωράτε, σὺν τῷ τραπέζι, ποῦ βούλιαζαν τὸ πᾶνωμα τὸν καιρὸ ποῦ ἔπεφταν καὶ ποῦ τῆς ἐκούβαλοσαν ὕστερα μὲ τὰ κάρρα—μὲ τὰ κάρρα μάλιστα!—καὶ τῆς πετοῦσαν.

Ἡ κυρία Βῆτα ἀνατρίχιασε.

Ὁ ποιητὴς ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του. Ἀστυνομικοί, εἰσαγγελεῖς, φρουράρχοι ὅλη ἡ Ἀθῆνα εἶχε

μαζευθῇ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ τίποτα, χωρὶς νὰ ἀνακαλυφθῇ τίποτα. Ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου ἦταν ἄλλο πράγμα! Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι πέρασαν γιὰ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Ὁ Μητροπολίτης ἀνέβηκε νὰ κάμῃ ἀνικητό. Ἀλλὰ τόσες πέτρες ἔπεσαν τὴν ὥρα ἐκείνη, ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν. Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν, τὸ κακὸ ἐβάσταξε σαράντα μέρες σωστές. Ἐπειτα ἔπαυσε μονάχο του, χωρὶς νὰ ἀνακαλυφθῇ κανεὶς, χωρὶς νὰ συλληφθῇ κανεὶς. Ἐμεινεν ὡς τὸ τέλος μυστήριον. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ ποιητοῦ δὲν εἶδε προκοπὴν· ἐπώχρυσεν ὁ πατέρας του, ἀρρώστησεν ἡ μητέρα του, ἐπνίγηκεν ὁ ἀδελφός του, ἔγειναν πτωχοί, ἑλεεινοί, δυστυχισμένοι... καὶ μόνον ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γηρεμίσθηκεν ἐκεῖνο τὸ παληόσπιτο, ἀρχισαν πάλιν νὰ πέρνουν ἀπάνω τους.

Καὶ τῆς μὲν κυρίας Βῆτα, δὲν τῆς ἔμεινε καμμία ἀμφιβολία ὅτι οὕτως εἶχον τὰ πράγματα· ἀλλ' οἱ ἄνδρες ἐδυσπίστουν δικαίως καὶ ὑπέβαλον τὸν ποιητὴν εἰς μυρίας ἀνακριτικὰς, παραπειστικὰς ἐρωτήσεις. Πυθηνὰ δὲν ἤμπορεσαν νὰ τὸν πιάσουν. Αἱ ἀπαντήσεις του ἦσαν σαφεῖς, κατηγορηματικαί· προσέφεροντο δὲ διὰ τοιοῦτου τόνου, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι πρῶτος ὁ ποιητὴς ἐπίστευσε πράγματι εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ ποδεῖξῃ. Τέλος πάντων τὸν ἠρώτησαν περὶ τῆς ἡλικίας του καὶ εἶπεν ὅτι τότε ἦτο μόνον δεκαπέντε ἐτῶν παιδί. Τοῦτο δέ, συνδυαζόμενον μετὰ τὴν ιδιότητά του ὡς ποιητοῦ, μέγιστα βλεπόντος καὶ ἀναπαριστῶντος τὰ πράγματα, καθύνασε κάπως τοὺς ἐξηγερισμένους θετικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὀλίγοι ἐνεθυμοῦντο ἀκόμη καὶ τὸ λόγιον τοῦ Σαίξπηρου, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχουσιν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπ' γῆς θαύματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἡ φιλοσοφία...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς καταπλήξεως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ δημοσιογράφος Δέλτα, ὑπερῶς ἡλικίας, μὲ ποδῆρες ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν μανίαν νὰ μὴ τὸ ἀποβάλλῃ ποτὲ εἰς τὸν πρόδρομον, καὶ μὲ γλῶσσαν εὐκίνητον, ἡ ὁποία ὅταν δὲν ἦτο δριμύτης, ἦτο πολὺ χαριτολόγος. Ἦρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ Σίνα. Ἄ, χάνετε, κύριοι, χάνετε, σὰς βεδαιῶ, τοῖς ἔλεγε. Τὸ θέαμα ἤξιζε τὸν κόπον. Κόσμος πολὺς. Ἡ ἀστυνομία εἰς κίνησιν. Τί ἄκουες ἐκεῖ καὶ τί ἔδλεπες ἦτο ἄλλο πράγμα. Καὶ ἂν οὐ ἔδωκε μίαν ταχεῖαν εἰκόνα τῶν πραγμάτων — πέτρες νὰ πέφτουν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἀπὸ ἄγνωστον μέρος καὶ τὴν Ἀστυνομίαν νὰ τὰ ἔχῃ πλέον χαμένα ποῦ δὲν εἰμπορεῖ τόσας ἡμέρας νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα, — ἤρχισεν ὁ δημοσιογράφος νὰ διηγῆται ἀνένδοτα τῆς στιγμῆς, τὰ ὁποῖα συνέλεξεν ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ τὰ ὁποῖα ἀπέδωκεν τὴν εὐθυμίαν εἰς τὰ τεταραχμένα πνεύματα, μὴδὲ τοῦ τῆς κ. Βῆτα ἐξαίρουμένου. Ἐνας ἐργάτης, γείτων ἐκεῖ, ἔλεγε ὅτι αὐτὸς εἶνε ζῶν τετράποδος, τὸ λέγει, ἀλλὰ νὰ τὸν θυμοῦνται ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν μας προέρχονται ὅλ' αὐτὰ καὶ εἶνε σημεῖα ὀλοφάνερα τοῦ Θεοῦ ποῦ μὰς παιδεύει γιὰτὶ ἐλησμονήσαμε τὰς ἐντολάς του. Ἐνας παπᾶς ὅμως, ὁ ὁποῖος παρευρίσκατο μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἔκαμεν ἄλλου εἶδους διδασχάς. Συνεβούλευε τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν θέλουν νὰ εὕρουν αὐτὸν ποῦ πετροβολᾷ τὸ σπίτι, ἐν ἀπλούστατον μέσον: νὰ βάλουν φωτιά εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ τετράγωνον· τί θὰ ἔκανε τότε αὐτός! Ὅθ' ἔβγαίνε, ἀπὸ νὰ καὶ σὰν τὸν ποντικό...

— Τί λέες, παπᾶ μου, μὲ τὰ σωστά σου! Ὅθ' ἀφύουσε τόσον κόσμον γιὰ ἕνα παληὸν ἄνθρωπον! τῷ εἶπεν ἕνας κλητῆρας.

— Ὅχι, παιδί μου, κανέναν δὲν θὰ πάθῃ. Οἱ ἄν-

θρωποι καὶ τὰ ἐπιπλά θὰ βγαῖν καὶ ἔπειτα θὰ βάλουμε φωτιά. Μὰ πῶς θὰ καὶ τὰ σπίτια... μὴ ἂν πᾶν στὸ διάβολο δέκα σπίτια, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ ἕνα ἔθνος!

— Καὶ πῶς θὰ πιάσουν φωτιά τὰ σπίτια χωρὶς τὰ ἐπιπλά; τὰ ἐπιπλά πρωτοπιάνουν καὶ καίονται τὰ σπίτια, παρετήρησε κάποιος σοδάρως.

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ· τῆλεφούμε μὲ μπόλικο πετρέλαιο καὶ πιάνουν στὴ στιγμὴ. — Παρὸν ντοννέρ! προσεῖπεν ὁ δημοσιογράφος, ἰδὼν μερικὰ κινήματα δυσπιστίας, μεταξὺ τῶν γελῶτων.

— Ὡστε δὲν εἶνε δυνατόν ἀλήθεια νὰ ἀνακαλυφθῇ αὐτὸς ποῦ ῥίχνει τῆς πέτρες! εἶπεν ὁ κύριος Ἀλφα.

— Καλὲ πῶς ν' ἀνακαλυφθῇ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βῆτα, πειραχθεῖσα πλέον τὰ νεῦρα. Ἀνακαλύψανε κανένα στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Γάμα; Εἶνε νὰ ἀνακαλυφθῇ τίποτα σὲ τέτοια πράγματα μυστηριώδη;

— Οὐφ καὶ σύ, καὶ μὲν... τῇ εἶπεν ὁ σύζυγός της.

— Ναί, ναί, ἄφησε καὶ θὰ ἰδοῦμε!

— Κάνουν πολλὰς εἰκασίας, εἶπεν ὁ δημοσιογράφος. Εἰκασίας μποροῦν νὰ κάνουν ὅσες θέλουν, ἀλλὰ τίποτα θετικὸν δὲν θὰ ἀνακαλύψουν! εἶπεν ἡ κυρία Βῆτα.

— Λέγουν ὅτι θὰ εἶνε κάποια ὑπηρετρία, γιὰτὶ τῆς ὑπηρετρίας συνήθως τὰς πιάνει αὕτῃ ἡ μονομανία...

— Ναί, μάλιστα, σ' ὅσα σπίτια ἔπεσαν πέτρες, ὑπηρετρίες τὰς ἔρριψαν! εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ κυρία Βῆτα.

— Ἄλλοι λέγουν πῶς εἶνε ἕνας ἐχθρὸς τοῦ σπιτονοικοκύρη, καὶ ἄλλοι πῶς εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Μπαϊράκτάρη...

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ῥίπτει τῆς πέτρες;

— Ποιὸς τὸ ξεύρει! Μερικοὶ λέγουν ὅτι ἔχει ἐξακοντιστικὴ μηχανὴν στημένη κάπου καὶ τῆς ῥίχνει, διότι ὅλες πέφτουν εἰς ἕνα σημεῖο.

— Ναί, ἐξακοντιστικὴ μηχανὴν εἶχε καὶ ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ τοῦ κυρίου Γάμα τὸ σπίτι, εἶπεν ἡ κυρία Βῆτα.

Καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε καὶ παρετάθη σχεδὸν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος. Ὁ ποιητὴς ἠναγκάσθη νὰ διηγῆται πάλιν χάριν τοῦ δημοσιογράφου τὸ περιστατικὸν τοῦ σπιτιοῦ του· ὁ δὲ δημοσιογράφος τὰ ἤρνεϊτο ὅλα καὶ ἐθύμωσεν εἰς τὸ τέλος ὁ ποιητὴς καὶ ἐθύμωσεν ἡ κυρία Βῆτα καὶ ἔγεινε πλέον συζητήσις μὲ φωνὰς καὶ θόρυβον πολὺν.

Ἀλλ' αἶφνης ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀντήχησε θόρυβος ἄλλος. Ἐτρεχαν ἄνθρωποι πολλοὶ καὶ ἐφώναζαν ὡς νὰ ἦτο διαδήλωσις ἐνθουσιώδης, φρενήρης.

— Τὸ δάνειο θὰ ἔγεινε! εἶπεν ὁ δημοσιογράφος.

— Καλὲ πειρὸ δάνειο! Ὅθ' ἔπιασαν ἐκεῖνον ποῦ ἔρριχνε τῆς πέτρες.

— Ναί, συχάστε παρακαλῶ! εἶπεν ἡ κυρία Βῆτα, πειραχθεῖσα.

Καὶ ἐχύθησαν ὅλοι εἰς τὰ παρὰθύρα. Ὁ κόσμος ἔτρεχε, κόσμος πολὺς, ἀκατάσχετος.

— Τί εἶνε; καλὲ τί εἶνε;

— Ἐπίασαν τὸ κορίτσι ποῦ ἔρριχνε τῆς πέτρες!

— Κορίτσι;

— Ναί, μιὰ ὑπηρετρία στραβή, σ' ἕνα σπίτι ἐκεῖ κοντά.

Καὶ τοῦτο ἀκούσασα ἡ κυρία Βῆτα, ἡ παχεῖα γυνὴ μὲ τὸ μαῦρον μεταξωτὸν καὶ τὸν ἀδάμαντα, ἔχουσα πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ διάβολος ἐπετροβόλει τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Σίνα, ὅπως ἄλλοτε καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ, ἐφώναξεν ἑξαλλος πρὸς τὸν πληθὺς, ἐν τῇ νυκτί:

— Εἶνε ἀθῶα! ἀφῆστέ τὴν! Εἶνε ἀθῶα!

Πράγματι ἦτο ἀθῶα... νεῖνις φρενοβλαβής, ἐξ ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ὠνόμαζαν δαιμονολήπτους.